

som på de omgivende grunde“ og brandtekniske hensyn, jfr. lovens § 52, stk. 1, dels til magistratens eventuelle fastlæggelse af et vandret højdegrænseplan „på steder, hvor der efter magistratens skøn bør tages hensyn til bestående bebyggelse“, jfr. § 52, stk. 6. Disse særbestemmelser for Københavns kommune vil hermed bortfalde.

For bebyggelse i sommerhusområder er der i byplan- og bygningsvedtæger som altovervejende regel fastsat en lavere maksimal bygningshøjde, som bør opretholdes. For byplanvedtægternes vedkommende følger opretholdelsen af § 39. Derimod bortfalder bygningsvedtægternes bestemmelser om bygningshøjde straks ved byggelovens ikrafttræden, jfr. byggelovsforslagets § 33 og nærværende lovforslags § 59, stk. 1, der henviser til byggeloven, og opretholdelsen af den særlige højdebegrænsning for bebyggelse i sommerhusområder kan da kun ske ved en lokalplan, som der måske ikke iøvrigt er behov for at tilvejebringe. Det findes derfor rigtigst, at loven muliggør fastsættelse af en generel regel herom for bebyggelse i sommerhusområder, og en bestemmelse herom er foreslået optaget som 2. pkt. i stk. 1.

I *stk. 2* er foreslået en bestemmelse, der har sin parallel i lovforslagets § 42, stk. 2, 2. pkt., og hvorefter de nærmere beregningsregler fortsat optages i bygningsreglementet, jfr. nu reglementets kapitel 3.1.1. om den tekniske beregningsmåde og kapitel 3.1.5. om undtagelser for visse bygningsdele.

Under forhandlingerne med landboorganisationerne om det oprindelige lovforslag har organisationerne henstillet, at der tilvejebringes hjemmel for, at miljøministeren kan fastsætte særlige bestemmelser for landbrugets bygninger, især hvad angår bygningshøjder. Da der også i øvrigt findes at være behov for generelle undtagelsesregler fra højdebegrænsningen i stk. 1, er der nu i *stk. 3* foreslået en hjemmel for miljøministeren, der ikke blot sigter på landbrugets driftsbygninger. Det må herved erindres, at udtrykket „bebyggelse“ som tidligere nævnt forudsættes at skulle forstås i overensstemmelse med den hidtidige definition i byggelovens § 2, stk. 2, og dermed vil omfatte ikke blot bygninger, men også faste konstruktioner og anlæg. Der er således behov for generelt at kunne fritage f. eks. højspændingsmaster og visse antenneanlæg fra den almindelige højdebegrænsning.

Til § 44.

Paragraffen omhandler navnlig en bebyggelses ydre fremtræden under hensyn til dens omgivelser og indeholder nogle ændringer i forhold til § 44 i det oprindelige lovforslag.

Stk. 1 er med en sproglig ændring enslydende med

stk. 1 i det oprindelige lovforslags § 44. Bestemmelsen svarer med en vis forenkling til byggelovens § 43, stk. 1, a og b, jfr. den københavnske lovs § 60, stk. 1 og 2. Efter den gældende ordning i byggeloven tilkommer den i stk. 1 omhandlede beføjelse kun kommunalbestyrelsen, hvis den er hjemlet i kommunens bygningsvedtægt; praktisk taget samtlige bygningsvedtægter indeholder imidlertid den nødvendige hjemmel, og begrænsningen er derfor nu uden betydning.

(Om bevaringsbestemmelserne i byggelovens § 43, stk. 1, c og stk. 2, henvises til lovforslagets § 18, stk. 1, og § 33).

Stk. 2 svarer til byggelovens § 43, stk. 3, jfr. den københavnske lovs § 60, stk. 4, men med den udvidelse, at ulempen ikke nødvendigvis skal være „væsentlig“ eller „alvorlig“, og at der tales om „skæmmende“ i stedet for „stærkt skæmmende“. De færdsmæssige hensyn, der omtales i den københavnske lov, er nu varetaget ved færdselslovens § 64, stk. 2 og 3, loven om offentlige veje § 102, stk. 1, nr. 1, og § 103, stk. 1, og privatvejslovens § 49, stk. 1, nr. 1, jfr. også bygningsreglementets kap. 3.4., stk. 2, g-j, og stk. 3. De brandmæssige hensyn må varetages i bygningslovgivningen.

Navnlig for at muliggøre privat søgsmålskompetence, jfr. lovforslagets § 49, stk. 4, er bestemmelsen nu — i modsætning til det oprindelige lovforslags § 44, stk. 2, men ligesom i de gældende bestemmelser — udformet som en generel forskrift.

Stk. 3, 1. og 2. pkt., er enslydende med det oprindelige lovforslags § 44, stk. 3. Bestemmelserne svarer til byggelovens § 43, stk. 4, der ikke genfindes i den københavnske lov, men med ordet „skæmmende“ i stedet for „stærkt skæmmende“. Et krav om fjernelse vil naturligvis ikke kunne fremsættes i tilfælde, hvor lovgivningen forlanger opretholdelse af den pågældende bebyggelse.

Efter henstilling fra landboorganisationerne er der nu i 3. pkt. medtaget en bestemmelse, hvorefter stk. 3 ikke kan anvendes over for bebyggelse på en landbrugsejendom i landbrugslovens forstand. Landboorganisationerne har ønsket, at alene de noget tilsvarende bestemmelser i landbrugslovens § 8, stk. 5, skal finde anvendelse på landbrugets bygninger, således at der ikke for disse bygninger tillægges kommunalbestyrelsen en lignende beføjelse som den, der allerede tilkommer landbrugsministeren.

Stk. 4 er nyt i forhold til det oprindelige lovforslag. Indføjelsen af dette stykke skyldes, at det af boligministeren samtidig hermed fremsatte forslag til ny byggelov ikke som tidligere påregnet indeholder den nugældende byggelovs § 20 b om oplag, affaldspladser o. lign.